

עין משפט
גר מצודה

(א) מ"ק יח: קדושים ט.
(ב) ופר' תבוס' לפיו נג. דיה
השפח' ויתבוס' לקחמן קט.
(ג) תבוסות נח.
(ד) גס נח: (ו) (דף נא).
(ז) ופר' היטוי טוניה דבי
קענ: (ח) (פר' תבוס' שס
וה' והלכה: ט) (פר' תבוס'
היה בשעת מתן מצות היל'
לפרושי מר' רש"ל: י) (פר'
וקשה להרי' לפרוש
הקנטרס הוואל' ומקור לה
מר' רש"ל).

(א) תיום' ד"ה כתנאי הד"ה
עם ד"ה אליבא: (ב) שם
ד"ה אליבא, וקשה לפי
הקונט' הואיל ומוקי לה
להאי:

[illegible]

ברכי ישמעאל וריש לקיש דאמר כבן גנס אליבא דרנ

דמיילאח לפידיון נטו הוא דקאמאר ולעולם אית ליה דר' יוחנן. מ' היטב אלא ואני מעות בעלמא כעין שלמעלה והסחא שממע הכא דר' היטב בשעת מאן מעות וקאסר לרבי דלא שמעא הכי בכוף פ"ד ע"ב טעבאלא שאלה שלה וגט כמות עליה ורבי היא יואלא מתחא ידו כ' רבא מערב היואל אחר חיתוס שטרות גונה מנכסין בני חורין אל פשעו שאלה דהא הא שטרע כסחאס לו הערב לאחר זמן ככר הא מקנא א' לאו דאקנייה נהיליה מלוה לערב וחסו וידר מסר נהיליה מקנא ל' לעולם מתחא הודאח מיחייב ורבי פשט רבא אחרת בשלמא וחסאיחא הודאח אלא א' אחרת בעלמא לא מיחייב כה"ג אן כן היה **אריבא** רבן נגס ב"ע א"א פ"י. פירוש רבי יוחנן לא מני סבר ככר הודאח מנא ליה לרבי יוחנן דרבי ישמעאל סבירא דרבי חותיחא ישמעאל א"פ בחנוק דוקא בחנוק הוא דפליגי דרבי ישמעאל כ' בהודאח א"פ כלל דמודה רבי ישמעאל דאינה הודאח וגרסא ל' דיש ל' ישמעאל בהודאח לא הוא ליה למחמי הכי אלא הוא ליה למימר ד' דפליגי מחמי לומר דלא מיחייב משום דלא ישמעאל נפשיה דהואיל ולא וימנל דבחנוק פליגי דלמא דהא דוקא פליגי מ' לערב מתקאמר רבי ישמעאל בחנוק לאחרי מיחייב א"כ הכי קאמר ליה למא לא יתחייב אלא ודאי בחנוק נמי פליגי ורבי קאמר לו למא לא יתחייב משום כולה סוגיא בלא הודאח שלא היה חייב לו כלום מחמתה והא ד' שרואה להשחטעבד והתחייב לו מנה בשטר זה וצנא פליגי רבי יוחנן עדים ורבי דאדמוין טוב אלא אידי דנקט לעיל דלמא רבי אלא מתחשעבד בשטר זה א' אין מטלטלין נקין בשטר דיש לומר דהואיל ויש דברים שנקיט דקאמאר בסמוך ועוד דשמעיין ליה לרבי יוחנן הגיע לידו דגמר ומקני הכא נמי מתוך שטרע ליחס בשטר כה"ג א' היטב אלא א' פלוגי נט פלוגי ערב ומכשיי הוא מעשאי ופכשוי אריבא כ' ככר זו אלא ואני ערב ומסר לו השטר בשמי עדים ופליגי נט א' שיעבוד צוה השטר כעדי מסריה י"ל דלא חשיב הא שטר לאשחטעבד ומתביחא שהוא מסר לו לאו לאשחטעבד ביה וז"ל מחמי נקט אחר חיתוס קדוש חיתוס א' גמולא לכבוד לשון דנקט אצל לאחר חיתוס ורבי ר"ת דמייירי בשטר גמולא ליכא למימר דא' נקט לאחר חיתוס נגס כריש לקיש ולדידיה לא מני לאשחטעבדי בשטרע אלא להכי נקט חיתוס מוכח מיילא קדוש מתן מעות הוא וצוה מודה בן נגס ד' הוא דאי קודם מתן מעות הוא לבו לאקדומו ליחסא אלא לא יכלו ל' לעיני מתחשעבד שרי וז"ל הוא קידם מתן מעות היה ל' לפירושי העדים עליה אלא מלחא בלפי נפשה הוא דמסיק ב"ב כסופו דף א' גמולא להחשיב בו כשמוסר לו כפי עדים מההיא טעמא שחשיב שום עדיי מסריה מקפי ליה לקלא דמכוח בכמה דוכחי ור"ת הביא ראיה לו קודם לכן דפריך במה נתחייב ו' לון אל צת אשמו אל א' אמר אשמו חייב אנו חייב לו כלום ואף על פי שלפי הירושלמי קשה ד

וְשָׁמַע כָּתוּב לִבָּחַן שָׁאֵי חַיִּיב כּו' חַיִּיב לִיָּחַן לוֹ חֲמֵשׁ בְּסֻעִים.
 הַשְׁמָה סִלְקָה דַּעְתָּן דְּהֶאָה חַיִּיב מִשּׁוֹם שְׁנִתְחַיֵּיב לוֹ וְשִׁתְּעֻבְדָּה
 עֵינֵי הַשְׁעָר וְהִכִּי נָטוּ אֵינּוּ פְּדוּי וּמִשֵּׁי שְׁאֵלֵי הַחֵם דְּמִשְׁעוּבְדָּה לֵי
 מְדַלְוִרִיתָא פִּירוּשׁ לִכְי יִכּוֹל הַכּוֹל לְהַתְחַיֵּיב עֵינֵי הַשְׁעָר שִׁים עֵלָיו
 קָלָה שְׁעוּבָה אֲבָל בְּמִקּוֹס לְיִלְכָּה
 שְׁעוּבָה לֹא מִזֵּי לְמִשְׁתַּעֲבָד בְּשִׁטְרָא:
 חַיִּיב לִיָּחַן לוֹ חֲמֵשׁ בְּסֻעִים. וְכִי
 הֵאָה וּנְוֹנָה מִיֵּירִי דְּלֹא לֹא
 חֵסֵי מִלֵּא קוּמ' לְמִדְּמִישִׁי:
 לְבִרְרוּר לוֹ בְּהֵן. אִפִּי' בְּמִיֵּירִ
 כְּהוֹנֵה מִיֵּירִי דְּמִתְחַמֵּחַ
 קִנְיָה בְּלֹא כְּתוּבָה כְּדִמְוִכָּה כְּשִׁלְיָה
 כָּל הַבְּטָ (וְעִינֵן ל.) וְמִיֵּוֹה לִרְבִּין כְּתוּבָה
 דְּלֹא לִיֵּהָדָה זִינָה וְהוּוֹה מִזֵּי לְשִׁנְיָי
 שְׁמַחַח לוֹ מִשְׁחָל דְּלֹא לִיֵּוֹנָה לֵיֵּה פִּרְעֻתָּה
 הוֹאֵל וּבִשְׁטֹר גִּימָר מִיֵּירִי:
 א' הֵבֵי בְּנֵי אֲמִא' אִינוּ פְּדוּי.
 כְּלוּמָר הוּוֹה לֵיֵּה לְמִימָר דְּלִיָּהוּ
 פְּדוּי לְכַשְׂיָאֵה לִיד כֶּסֶן דְּנִכֵּי קִדּוּשֵׁי
 שְׁנָה לִידוּ דִּינָה הוּוֹה דְּלִיָּהוּ פְּדוּי הוּוֹה
 לִיכָּה עֵלָיו אֲבָל שְׁעוּבָה בְּעִלְמָה מִ"מ
 כְּשִׁיגִיעוּ דְּלִיָּהוּ אֲמִא' אִין בְּנֵי פְּדוּי
 וּבְכִרְיִיתָא שְׁמַחַח דְּלִיָּהוּ פְּדוּי לְגַמְרִי:
 אֲמִא' אִינוּ פְּדוּי בְּרִיעִיאָה כּו'.
 וְאִ"ת עוֹלָה לֵיֵּה לִיד דְּרִכִּי
 יוֹחֵן דְּלִמָּר מִיֵּירִי דְּלִיָּהוּטְרִין לֵיֵּה
 לְפִירוּשֵׁי טַעמָה מִשּׁוֹם שְׁלֹא יֵאֲמָרוּ
 פְּדוּיִן בְּשִׁטְרוֹת וִי"ל דְּלִיָּהוּטְרִין לְפִירוּשֵׁי
 הֵבֵי מִשּׁוֹם דְּמִיֵּירִי בְּכָל עֵינֵי אִפְּלִין
 כְּכַח לוֹ שְׁאֵלֵי חַיִּיב לֵיֵּה עֵינֵי סֻלְטָנִים
 כִּי

ב' בתנאי ערב היוצא אחר חיתום שטרות. ולא חסם עלמו
 י"ב היוצא אחר חיתום שטרות מיחייב משום דחשיב כמודע שנעשה
 יטעון (דף קא) וס' דלמחרת הסת בעי רמי בר חמא הי שמוחזק
 הוא מי מאמרין אקטוי אקטואה יכילתו א' דלמחר כו' ובעי למיפסע
 הוא דחייב משום דשיעבד נפשיה כשחסם עלמו בשטר ומשום הכי
 ה מפור למתלו והי"ך נכסי העבד משועבדין זו והא גענין ספר
 ה מטעם הדואה מיחייב א"כ לא לר"ך שי"ה קנוי לעבד ולאומר
 בעלמא קני ה"ג משום הי משפט הדואה דלמילתא מילתא דשטר
 נמי לא אלימא מילתא דהאי שטרא ולא חשיב הדואה. מ"ר (א)
 נגס ותימה לר"י דהואיל וכן נגס פליג אדרכי יוחנן דלא חשיב ליה
 סכר בשבלי ד"ב (דף קפ). א"מאר רבי יוחנן גופיה חלוק היה רבי
 דכר משעבד נפשיה וכן נגס סכר דחוקן לא משעבד נפשיה אלא
 דקן מוקדמי רישא ערב היוצא אחר חיתום שטרות ואי לא פליג רבי
 ארב שלא בשעת מתן מעות משעבד נפשיה אלא הא קמשמע לן
 הוי בשעת מתן מעות מכל מקום מחמת הדואה מיחייב ובי חימא
 שמשאל למה והשיב לו הרי שהיה חונק ואם תמאי לומר דמודע רבי
 שמשאל למה והשיב הרי שהיה חונק אי' הדורן דומה לרביה
 ועכשיו הוא דמשעבד נפשיה שוב שמעתי מ"ר כדכרי ור"מ מפרש
 א"מאר חייב איז לך מנה בשטר היינו בשטר גמור שחמנו היטב
 סכר אלימא מילתא דשטרא לאקטוי ביה בשטר או כמו שהודיע
 עדי נקט נמי חסם כמ"ד להו ואם עדי רמי וזין למתניה היכי
 דרע למתבן שטרא גמר ומשעבד נפשיה שהרי אפילו בחיובי בעלמא
 הובדב (ב"מ דף מט.) הותן מתנה מועטת לחבירו קנה אע"פ שלא
 רב ומוקנו ומסיק בתנאי ערב היוצא אחר חיתום שטרות ותחם עלמו
 ופירי ההיא דגיטין (דף קא) וס' אכל לא הי קוטרעד דמטעם הדואה
 ורבי ישמעאל א' הוי הדואה א' לאו הוי תאמר אמאי לא הוי
 ביה כיון שאין כתוב בו שם העבד אלא כתיבדו דכיון שאין מוכיח
 חיתום שטרות ה"ה קודם חיתום דהוי מיפגלי ו"ל דלכאי נקט אחר
 רגילות הוא לכתוב לשון גרעו בשטר משום שההולואה כבד נעשית
 נשום דקודם חיתום גבי ל"כע"פ אפי' שלא בשעת מתן מעות דלא
 דלאחר חיתום דלא מוכיח מילתא דלמחר מתן מעות היה אכל קודם
 משעבד אכל לאחר חיתום פליג דמוכחא מילתא דלאחר מתן מעות
 דקיימו וי"מ משום הא ליכא הוכחה דלכאי לא הקדימו לחיתום דלא
 אי נמי לימכתב הערבות בלא וא"ו דהיכא דלא כתב וא"ו לא קיימי
 (ג) (קדש לפי ר"מ הוילי ומוקי להאי כתיבת ערבות שהוא שטר
 ורבי תחייב לו שיעבד נכסיה וכן ע"ד מפרשי כמו א"ל הו ממנו
 לדכרי מירושלמי דרבי יוחנן ורש"י לקיש אמרי בכה"ג שלא נתחייב
 רבי יוחנן ורשב"ל הכובש שטר מוב לחבירו בחזקת שהוא חייב וממלא
 רבי יוחנן אדרכי יוחנן אין לחוש דכמכת דוכמי פליג אצמרא שלנו:

ו א מ"י פכ"ג מהל'
אשוח הל' יג ופ"ו
מהל' ומה הל' יז עוש"ע
אח"כ סימן נא:
ו ב מ"י פ"ז מהל'
בשרים ה"ז עוש"ע
י"ד ס' ש"ה סעף ד:
ז ג מ"י פכ"ו מהל' מלוה
ולו הלכ' א סג' עש"ן
נד עוש"ע ח"מ ס' קכט
סעף ד:

כתיבה זו הלווה אלא בינו
לבינו בלא דבר ועכשיו
כא להורות לו כך הוא
אם הורה לו בכחב כמו
שהורה לו בפס ואל
שאלה הודאת כתיבה
מהודאת פיו דכ"י הוא
כאילו הורה לו בפני
עדים דמי אבל לא אקרא
כמד' להו אתם עדי קו"ל
דכ"י וזו הלכתא כר"י
ע"פ פירי נ"ב כס"ה: